

המוסרית שלו. בשבילי זה אומר לא לשרת בשטחים.

"כלל שנקבע במישפטי-נירנברג, ושנתן קבל על-ידי בית-המישפט בישראל, אומר: פקודה שדגל שחור מתנוסס עליה, אסור לחייל לבצע אותה" מסביר גדי, "בשבילי חל כלל זה על השרות בשטחים. שרות כזה פוגע בריבונותו של עם אחר, תוך שימוש באמצעי-דיכוי, וכל זאת למען מטרה פוליטית, שאני מתנגד לה: סיפוח השטחים למדינת-ישראל."

"מבחינה אישית אני לא מסוגל להשתתף בפעולות דיכוי נגד עם אחר", אומר גיא. "אני יודע שאני לא אוכל לפזר הפגנה, שאני עצמי הייתי רוצה להשתתף בה, אולי אפילו אגן עליהם, אני לא רוצה להגיע למצב זה, מילבד זאת,

סוערים", סיפרה חיה, אמו של דני, בתו של וייסגאל. "אבל אבי הבין שלבחור צעיר יכולות להיות דעות אחרות. היתה לו עוד נכדה בצרפת, שהיא פעילה מאד באירגונים שמאלניים."

"את דעותיו ספג דני בבית", סיפר ה"אב, שמואל, יליד גרמניה העוסק במחקר חקלאי, גם שלושת אחיו, שכולם גדולים ממנו, תומכים בו מבחינה פוליטית. כש-דני בא וסיפר לנו על ההחלטה שלו, עמדנו מאחוריו. דעותיו מגובשות והוא יודע מה שהוא עושה, בכך אני בטוח. לא חשבתי גם שתהיה לי השפעה על מה שהוא הולך לעשות. אמרנו לו שנתמוך בכל מה שהוא יחליט."

"לא האמנו שזה יגיע לבית-הסוהר", מסי בירה האם, ילידת ארצות-הברית, העורכת כתבי-עת באנגליה, "חשבתי שיאפשרו

ביקש להיות מדריך-נוער בעירו-תפוחות. אמרו לו, נראה, בינתיים סיווגו אותו כ"פקיד."

"אני בטוחה שדני יכול לתרום הרבה בצבא. הוא תמיד מתלהב ממה שהוא עושה. אני יודעת שלצבא יש פיתרון לבטיחה שהוא מעורר. יכולים להציג אותו כפסיכי, ולשחרר אותו. אנחנו לא רוצים שזה יוצג כדבר פסיכי. בכל הצבאות במדינות הנאורות מאפשרים ליוצאי-דופן למלא שירות שאיננו בא בעימות עם מצ"פונם. אצלנו זה קיים רק באופן סלקטיבי, לבעלי מצפון דתי. בבעלי מצפון חילוני לא מכירים כאן."

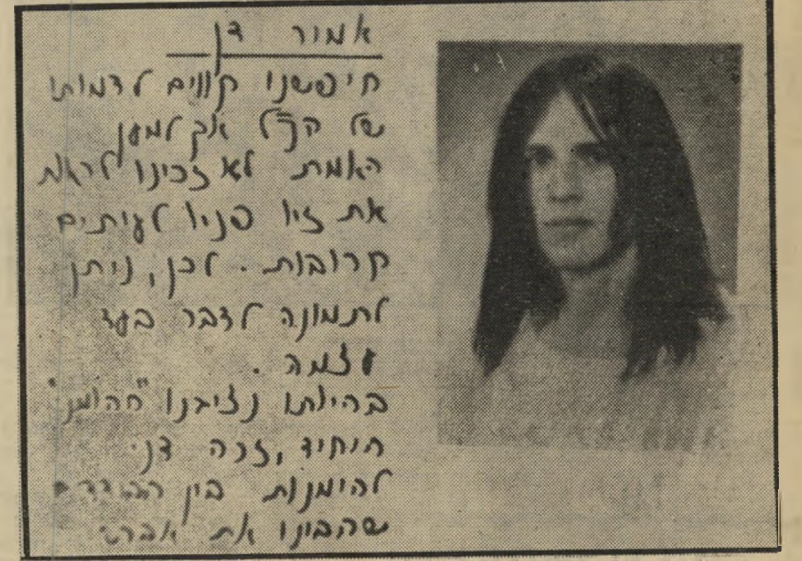
"מה שמאפיין את דני, מלבד ההכרה הפוליטית שלו, זה חוש-ההומור המפותח שלו. מילבד זאת הוא מתעניין במוסיקה ובאומנות מודרנית. השטח שלו בספורט זה כדורגל. הוא היה שוער במכבי-הרצ"ל-הנוער, נואיבה היא האהבה הדגולה שלו. הוא היה נוסע לשם הרבה. לפני הגיוס הוא עשה גם טיול לאירופה, כמו ביטניק."

מיברשת עם צבע

— על המפקד*

ה וריו של דני מודעים לעובדה, כי ישנם עוד 26 צעירים, שהודיעו, כי הם מתכוונים ללכת בעיקבות בנם. "להר"ים שלהם אני יכול להגיד, כי יש תיס"כול בקרב הצעירים", אומר אביו של דני. "יש כאלה שעוזבים את הארץ, ויש כאלה שמוכנים להתמודד ולא לשקוע באדישות. מבחינה זו המעשה הזה הוא דוגמה לנע"רים ערים, ולא צריך לראות אותם כחרי"גים. להיפך, יש להם תודעה ציבורית. אני מקווה שהמעשה שלהם יביא לשינוי בהתייחסות, ויוביל לתודעה ציבורית חיר"ית."

מיכתב ששלח דני לחבריו מבית-המע"צר בבסיס הקליטה ממחיש את חושי-ההור"מור שבו ניחן, ואת האופן שבו הוא עובר את תקופת-המחבוש. בין השאר כתב דני: "ברק, קקה, רפי, נגה, עופר, דן, אריאל, גיא, אורון, שימחה, שוקי, מיקי, קוקי, תיקי, נוקי וכ'."

בספר המחזור

המורה לספרות, אברהם. בתמונה: קווים לדמותו, מתוך ספר המחזור לבוגרי תיכון-חדש.

הצעד שלנו עשוי לתת תמונה מדויקת על איך שאנחנו רואים את פני הדברים. אינני מוכן לשתף פעולה כדי לשלול באמצעי-דיכוי את זכותו של עם אחר להגדרה עצמית. לדעתי אנו מאבדים כך את הבסיס המוסרי שלנו עצמנו. אני בעד נסיגה מהשטחים הכבושים, ופתיחה במשאומתן לשלום עם כל גורם פלסטיני שהוא, כולל אש"ף. רק כך נוכל להגיע לשלום כולל ואמיתי באזור כולו. אם, לעומת זאת, יימשך הכיבוש, יביא הדבר למילחמה נוספת, שאנחנו עשויים להיות הקורבנות שלה."

הצעד שלנו עשוי לתת תמונה מדויקת על איך שאנחנו רואים את פני הדברים. אינני מוכן לשתף פעולה כדי לשלול באמצעי-דיכוי את זכותו של עם אחר להגדרה עצמית. לדעתי אנו מאבדים כך את הבסיס המוסרי שלנו עצמנו. אני בעד נסיגה מהשטחים הכבושים, ופתיחה במשאומתן לשלום עם כל גורם פלסטיני שהוא, כולל אש"ף. רק כך נוכל להגיע לשלום כולל ואמיתי באזור כולו. אם, לעומת זאת, יימשך הכיבוש, יביא הדבר למילחמה נוספת, שאנחנו עשויים להיות הקורבנות שלה."

דמנו, דם הנופלים*

דני אמיר, תושב כפר-שמריה, הוא מצד אמו נכדו של מאיר וייסגאל, ידידו ועוזרו של היים וייצמן, ונשיא מכן וייצמן למדע. בתשל"ח זכה דני ב"תואר, צעיר השנה" מטעם העולם הזה, בעיקבות מיכתב לראשיה-המשלה, מנחם בגין, שחיבר מיכתב זה ויעזע את המדי"נה בסוף ינואר 1978. בין השאר נאמר בו: "אנו קוראים לראשיה-המשלה לנהוג בדרך הנכונה, לחתום על הסכם-שלום מלא, שבמסגרתו תיטג ישראל מהשטחים הכ"בושים ויובטחו זכויותיהם הלאומיות של כל העמים באזור, כולל העם הפלסטיני, ותוכר זכותו להגדרה עצמית. אם לא יב"הג ראשיה-המשלה בדרך זו, יהיו ידיו מגור"אלות בדמנו, דם הנופלים!"

חתכונים לכלא

הקשה שננקטה נגדו. בתמונה (מימין לשמאל): אורון אדר, גיא פילבסקי וגדי אלגזי.

לו, בסופו של דבר, שלא לשרת בשטחים. אני לא מבינה מדוע לא יכלו ללכת לקראתו ולאפשר לו לעבור טירונות בתוך גבולות הקו הירוק. "אמרו שלא יקימו בסיס מיוחד בש"לילו, אבל אני יודעת שיש כזה. דיברתי עם המפקד שלו בצבא. הוא נימק את זה בכך, שבסיס הטירונים בתוך הקו הירוק לא מתאים למסלול-האימונים של דני."

"ביקרת אצל דני פעמיים, כשהיה צעור בבסיס-הקליטה-המיון. מאז שהעבירו אותו לכלא צבאי, אין לנו שום קשר איתו. אמרו לנו שיהיה אפשר לבקר אותו רק אחרי שלושה שבועות. אנחנו לא שומ"עים ממנו דבר, ואנחנו מודאגים. לדני יש בעיות בגב. הפרופיל הרפואי שלו הוא 45. עד כמה שאני מבינה, אילו רצה, יכול היה להשתחרר מהצבא מטעמי-בריאות. אבל דני רצה לשרת. ב"חיק שלו רשום שיש לו נטווי-קצונה. הוא

חבריו לקבוצת ה"27 של דני אמיר הודיעו, אחרי מעצרו, כי יילכו בעקבותיו, למרות מדיניות ה"הקשה שננקטה נגדו. בתמונה (מימין לשמאל): אורון אדר, גיא פילבסקי וגדי אלגזי."

"אני אומר — בכל זאת הזמן עובר. מסיקה אומר, בכלא יש פיתגם: אין גבר שיכול לעצור את הזמן, אבל יש מניאק שיכול להאריך אותו... המישפט שעשו לי היה מדהים. פטטו אותי רב"ס-מל-ראשון ורב"סון, שנכנסו למגולוגים מרתקים על גבולות הארץ. הרביסון סיפר על מחקר שהוא עורך בקשר לגבולות בזמן דויד המלך, המפרת עד נחל מצרים."

"...ואסות — צ'ארלי קיבל 10 בגלל ש"זרק מיברשת עם צבע על המפקד. מסיקה טירב לעבור משריון לגולני. המישה עצו"רים על גניבת מיוון, והשאר על נפקדות. יש פה אחד שרצה לראות רופא, ולא נתנו לו. ישר בלע 13 אבנים, ושם עוד כמה בכיס — מה שבטוח בטוח..."

חבריו של דני אמיר, נכדו של מאיר וייסגאל, שסירבו לעבור את גבולות "הקו הירוק" ונדון ל-35 ימי מחבוש, מצהירים: גלך בעקבותיו.

ראשי-עיר פלד, דווח בלי להעליב

ראשי הממשלה, מנחם בגין, חולה בגופו ושביר בנפשו... ממשלת ישראל הנוכחית נכשלה כישלון חרוץ ועלולה להביא לחורבן ישראל. אני אי"שית מתהלך בתחושה שאנו עומדים על סף חורבן שלישי, דברים אלה, שאמר בשבת האחרונה ראש עיריית רמת-גן הד"ר (למישפט) ישראל פלד, יצרו את פרשת השבוע בגלל הפרשיות, הביזיונות והסערות, שהממשלה נאלצת לעמוד בהן.

הסערה התחוללה הפעם בשני מישורים. הדברים שאמר הד"ר פלד חידשו את הווי"כוח הציבורי על מצב בריאותו של ראשי הממשלה. אישיותו של האיש שהשמיע אותם, מהדמויות הבולטות של החסיכה הליברלית בליכוד, העתיקה את מוקד ה"סערה מהתחום הרפואי לתחום הפוליטי, שם נראה היה כאילו עומד לפרוץ מרד נגד מנהיגותו של בגין, ולא רק מטעמים רפואיים.

עירני חייכן ומבריק*

ה וויכוח במישור הרפואי נראה כפא"ר סה. אין אף אישיות ציבורית פוליטת אחת, שלא הביעה בשנה האחרונה בפורום זה או אחר את דאגתה ממצב בריאותו של בגין. העובדה שמי שאמור לנווט את ה"מדינה, בין המשברים המסוכנים הפוקדים אותה, הוא אדם חולה-לב, שהחלים מהתי"קפילב קשים וסחף-דם במוח, אינה ה"פכת אותו למנהיג האידיאלי מבחינת ה"חוסן הגופני, למרות הודעותיו המרגיעות של רופאו האישי, הפרופסור מאיר גוטסמן. זה טען השבוע שוב כי בגין בריא פיזית ונפשית ומסוגל בהחלט לתפקד כראש-ממשלה.

מבחינת הבדיקות הרפואיות הפורמליות אין, לפחות במיעד זה, כל מימצא שיצ"ביע על ליקוי משמעותי בבריאותו של בגין. לחץ-הדם שלו, הדופק ורישומי ה"אלקטרוקארדיוגרם, אינם שונים מאלה של לפני שנה או שנתיים. הרופאים המת"עקשים על כך שבגין הוא בריא, אינם מעוותים את האמת, לפחות לא מבחינה פורמלית.

אבל כל מי שנמצא במגע אישי עם מנחם בגין, אינו יכול להתעלם מהשינוי המשמעותי שחל באיש, או ליתר דיוק: מהשינויים הקיצוניים המתחוללים בו מת"קופה לתקופה. יש ימים ושבועות, שבהם מנחם בגין מתנהג ונראה כאריה. הוא עריני וחיי"כני, מבריק ומתלוצץ. הוא איש שיחה שר"פע רעיונות ומשרה על סביבתו אוירה של סמכות אבהית. אחרי-כך יכול לבוא פרק זמן, המתמשך אף הוא שבועות, בהן מת"נהג בגין בצורה הפוכה לחלוטין. הוא מסתגר בתוך עצמו, עוטה על פניו הבעה של קיפאון ומסוגל שלא להוציא מפיו במשך שעות אפילו מילה אחת. גם צבע עורו ומראהו משתנים מעת לעת.